RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 92.464 van 22 januari 2001
in de zaak A. 95.414/IX-2514.

In zake : Hugo RANSON,
die woonplaats kiest bij
advocaat F. VANDEVIVER,
kantoor houdende te GENT,
Zieklien 16

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie,
die woonplaats kiest bij
advocaten D. D'HOOGHE en B. SCHUTYSER,
kantoor houdende te BRUSSEL,
H. Wafelaertsstraat 47-51.

DE VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Hugo RANSON op 11 september 2000 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van de beslissing genomen door de minister van Justitie op 21 augustus 2000, houdende zijn ontslag van ambtswege bij wijze van tuchtmaatregel;

Gezien het op 30 oktober 2000 ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoeker de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door adjunct-auditeur H. COLIN;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 28 november 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 december 2000;

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. DE BRABANDERE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DECEUNINCK, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat D. D'HOOGHE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord adjunct-auditeur H. COLIN, in zijn eensluidend advies, daartoe gemachtigd bij beslissing van de auditeur-generaal van 5 oktober 2000;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker is sinds 1 maart 1973 in dienst bij de gerechtelijke politie en bekleedt aldaar sinds 2 maart 1986 de graad van eerstaanwezend gerechtelijk inspecteur.

Tussen 24 juni 1985 en 10 juni 1992 worden hem vijf berispingen met inhouding van wedde opgelegd, alle wegens feiten die verband houden met overmatig drankgebruik.

1.2. Op 17 september 1993 doet zich in de herberg Myosotis te Veurne een incident voor waarbij verzoeker, onder invloed van alcoholische dranken, zijn dienstwapen zou hebben gemanipuleerd.

Op 12 augustus 1994 verschijnt verzoeker voor die feiten voor de procureur des Konings te Brugge en neemt hij er akte van dat de procureur-generaal voornemens is tuchtvervolgingen in te stellen.

Deze tuchtprocedure wordt opgeschort op voorwaarde dat verzoeker een medische behandeling volgt.

1.3. Op 22 mei 1996 rijdt verzoeker te Brugge in dronken toestand frontaal in op een verkeerslicht. Twee dagen later, op 24 mei 1996, veroorzaakt verzoeker in dronken toestand een dodelijk ongeval op de autosnelweg te Koksijde door in te rijden op een op de pechstrook stilstaand voertuig en op de er naast staande bestuurder.

1.4. Bij beslissing van 31 mei 1996 van de procureur-generaal bij het hof van beroep te Gent wordt verzoeker in het belang van de dienst geschorst voor de duur van één maand met ingang van 1 juni 1996.

Wat betreft het verkeersongeval te Brugge, wordt verzoeker, bij een in kracht van gewijsde gegaan vonnis van de politierechtbank te Brugge van 9 oktober 1996, wegens inbreuk op het algemeen verkeersreglement en wegens geïntoxiceerd sturen veroordeeld tot een geldboete van 25 frank, respectievelijk een geldboete van 200 frank, waarvan de helft met uitstel gedurende drie jaar, en tot een rijverbod van twee maanden.

Wat betreft het verkeersongeval te Koksijde, wordt verzoeker, bij een in kracht van gewijsde gegaan vonnis van de politierechtbank te Veurne van 14 april 1997, wegens onopzettelijke doding, dronken sturen, openbare dronkenschap en inbreuk op artikel 8.3. van het algemeen verkeersreglement veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie maanden met uitstel gedurende drie jaar, tot een geldboete van 600 frank met uitstel voor de helft gedurende drie jaar en tot een rijverbod van achttien maanden waarvan twee derden met uitstel gedurende drie jaar, en wegens inbreuk op artikel 81.4.1°

van het algemeen verkeersreglement, tot een geldboete van 50 frank waarvan de helft met uitstel gedurende drie jaar.

1.5. Op 5 juni 1997 wordt verzoeker door een advocaat-generaal bij het hof van beroep te Gent gehoord in verband met de verkeersongevallen te Brugge en te Koksijde.

Op 23 juni 1997 deelt de procureur-generaal aan de minister van Justitie zijn voornemen mee om het ontslag van ambtswege als tuchtstraf voor te stellen op grond van (1) de feiten die zich op 17 september 1993 voordeden in de herberg Myosotis te Veurne, (2) het verkeersongeval te Brugge op 22 mei 1996 en (3) het verkeersongeval te Koksijde op 24 mei 1996.

Verzoeker wordt op 27 juni 1997 van dat voornemen in kennis gesteld en vraagt op 30 juni 1997 om gehoord te worden door het comité tot regeling van de gerechtelijke politie bij de parketten.

Op 19 september 1997 stelt de procureur-generaal aan de minister van Justitie voor om, op grond van de feiten die zich voordeden op 17 september 1993, 22 mei 1996 en 24 mei 1996 en mede gelet op het zwaar tuchtrechtelijk verleden van verzoeker, hem als tuchtstraf het ontslag van ambtswege op te leggen; hij deelt mee dat het voorstel van tuchtstraf tezamen met het volledige dossier en het administratief dossier van verzoeker wordt overgemaakt aan de Nederlandstalige afdeling van het regelingscomité van de gerechtelijke politie.

1.6. Op 27 april 1998 bezorgt de procureur des Konings te Brugge aan de procureur-generaal te Gent een aantal stukken met betrekking tot een voorval in het café "Hertog van Windsor" te Brugge in de nacht van 3 op 4 april 1998 waarbij verzoeker betrokken was, met de mededeling dat hij het onderzoek intern zal afhandelen.

Op 23 juni 1998 bezorgt de procureur des Konings opnieuw een aantal stukken in verband met dat voorval aan de procureur-generaal. Volgens de procureur des Konings kan uit de stukken niet anders worden afgeleid dan dat verzoeker eerder ongelukkig in een incident werd betrokken waaraan hij achteraf in zijn hoedanigheid van politiebeambte niet het nodige gevolg gaf, en dat het zeer de vraag is of dit incident op tuchtgebied van aard is zijn reeds belabberde toestand op dat vlak te beïnvloeden.

Op 4 september 1998 bezorgt hoofdcommissaris van de gerechtelijke politie R. SEYNHAEVE aan de procureur des Konings een verslag dat op 3 september 1998 door intern toezichtsofficier T. HENDRICKX werd opgesteld, en waaruit blijkt dat verzoeker zijn normale functies en verantwoordelijkheden als gerechtelijk inspecteur niet meer aankan, hetgeen een extra belasting voor zijn collega's meebrengt.

1.7. Per aangetekende brief van 20 december 1999 wordt verzoeker opgeroepen om op 29 februari 2000 voor het comité tot regeling van de gerechtelijke politie bij de parketten te verschijnen.

Volgens de verklaring van verzoeker, hierin niet tegengesproken door de verwerende partij, bevat het dossier dat ter beschikking van verzoeker werd gesteld een deelkaft V met aanvullende stukken, waaronder de stukken die hierboven onder punt 1.6. werden vermeld.

1.8. Ter zitting van 29 februari 2000 wordt verzoeker, samen met zijn raadsman, door het comité gehoord. Verzoekers raadsman legt een uitgebreide conclusie met bijlagen neer.

In zijn advies, dat dezelfde dag wordt uitgebracht, besluit het comité eenparig dat verzoeker schuldig is aan de hem ten laste gelegde feiten, en bekrachtigt, met 8 stemmen voor en 3 stemmen tegen het

voorstel van tuchtsanctie tot ontslag van ambtswege.

Met een brief van 17 maart 2000 wordt het advies ter kennis gebracht van verzoeker en diens raadsman.

1.9. Op 21 augustus 2000 besluit de minister van Justitie verzoeker de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen.

Die beslissing, waarin wordt verwezen naar de verkeersongevallen van 22 mei 1996 en 24 mei 1996 en naar de tuchtstraffen die op 24 juni 1985, 31 maart 1988, 21 juni 1989, 15 juni 1990 en 10 juni 1992 aan verzoeker werden opgelegd, en waarin tevens de opmerkingen die verzoeker maakte tijdens zijn verhoor op 5 juni 1997 en de motieven die het advies van het comité hebben verantwoord zijn opgenomen, is als volgt gemotiveerd :

> "Overwegende dat de heer RANSON op 21 maart 2000 kennis heeft genomen van het gemotiveerd advies van het Comité tot regeling van de gerechtelijke politie bij de parketten;
> Overwegende dat de heer RANSON heeft volhard in abusievelijk drankgebruik, in het algemeen als in het bijzonder achter het stuur; dat een toegestane proeftermijn, kansen voor therapie en ontwenning niet het gewenste resultaat leverden;
> Overwegende dat de heer RANSON als lid van de gerechtelijke politie behoort te weten dat hij enorme risico's heeft genomen door na overdreven alcoholgebruik achter het stuur plaats te nemen;
> Overwegende dat de veroorzaakte gevolgen bij de laatste aanrijding van 24 mei 1996, zijnde amper twee dagen na een vorig verkeersongeval onder invloed, op menselijk vlak dan ook verschrikkelijk waren;
> Overwegende dat voormelde feiten onduldbaar zijn en overeenkomstig artikel 45 van het voormeld koninklijk besluit van 19 december 1997 de waardigheid van het ambt ernstig in het gedrang brengen; dat bijgevolg de door de Procureur-generaal bij het hof van beroep te GENT voorgestelde tuchtstraf van ontslag van ambtswege in verhouding staat met de ernst van de feiten".

Die beslissing wordt middels aangetekende zending gedateerd 22 augustus 2000, ter post afgestem-

peld op 31 augustus 2000, ter kennis gebracht van verzoeker;

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel de schending aanvoert van artikel 6.1. van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna : EVRM), de artikelen 14.1 en 14.3.a) en c) van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten (hierna : BUPO), in samenhang met een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, het verbod op willekeur, het rechtszekerheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel;

2.1.1.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste onderdeel van dat middel de schending aanvoert van het vereiste dat een uitspraak dient te gebeuren binnen een redelijke termijn, zoals dit vervat ligt in artikel 6.1. van het EVRM en in artikel 14.3.c) van het BUPO en zoals dit, als algemeen rechtsbeginsel, toepasselijk is in tuchtzaken; dat verzoeker daaromtrent uiteenzet dat de tuchtrechtelijke procesgang met betrekking tot de feiten van 17 september 1993 in totaal net geen zeven jaar in beslag heeft genomen terwijl daarvoor geen redelijke verantwoording voorligt, dat het voorstel van tuchtstraf een jaar na de feiten van 1996 en bijna vier jaar na de feiten van 1993 werd geformuleerd, dat hij bijna twee en een half jaar heeft moeten wachten om gehoord te worden

door het comité tot regeling van de gerechtelijke politie bij de parketten en dat, indien de overheid niet in staat was om dat comité tijdig bijeen te roepen, dat falend overheidsoptreden niet aan verzoeker toegerekend kan worden, dat de minister van Justitie zich bijna zes maanden bedenkt om dan het advies van het comité gewoonweg over te nemen in een ministeriële beslissing waarvan de formele motivatie een compilatie is van hetgeen anderen reeds voordien geschreven hadden, derwijze dat er aan de kant van verzoeker maandenlang een onnodige maar tevens inhumane rechtsonzekerheid gecreëerd werd, dat verzoekers tuchtzaak, in alle objectiviteit, op zich, qua feitenmateriaal, niet ingewikkeld was, en dat in casu dan ook uit niets blijkt dat, zowel rekening gehouden met de eventuele ernst van de tuchtfeiten als met de ernst en nauwgezetheid waarmee de procedure op zich gevoerd werd, er enige dwingende noodzaak was om de behandeling van de voorliggende tuchtzaak dermate lang te laten aanslepen, laat staan dat er vervolgens nog zes maanden dienden te verlopen alvorens de minister aan de onzekerheid van verzoeker een einde kon maken;

2.1.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de termijn die verlopen is tussen het instellen van de tuchtprocedure en de bestreden beslissing weliswaar als een lange, maar niet als een onredelijke termijn beschouwd kan worden; dat zij daarbij onder meer verwijst naar het feit dat, na het vonnis van de politierechtbank van Veurne van 14 april 1997, waardoor een einde kwam aan de diverse gerechtelijke procedures die tegen verzoeker ingeleid waren, de procureur-generaal onmiddellijk de nodige stappen heeft ondernomen om verzoeker op 5 juni 1997 te ondervragen over deze procedures, dat, tussen het instellen van de tuchtvordering en het uitspreken van de straf, het koninklijk besluit van 29 december 1997 (lees : 19 december 1997) in werking is getreden, waardoor het

oude koninklijk besluit van 3 april 1929 werd opgeheven en er, zoals in dat oude koninklijk besluit, bij het ministerie van Justitie een comité tot regeling van de gerechtelijke politie bij de parketten werd opgericht, dat er zich bij de samenstelling van dat comité moeilijkheden hebben voorgedaan waardoor de tuchtprocedure slechts vanaf 10 november 1999 verder gezet kon worden, en dat de bestreden beslissing uiteindelijk werd genomen op 21 augustus 2000 omdat de minister het omvangrijke dossier opnieuw onderzocht heeft, vermits hij zich er niet toe beperkt de motieven van het advies van het comité over te nemen, maar aan die motieven een aantal bijkomende motieven toevoegt en bovendien een aantal feiten, zoals de feiten in de herberg Myosotis die dateren uit 1993, niet als grond voor de uitgesproken tuchtsanctie in aanmerking neemt;

2.1.1.3. Overwegende dat de verwerende partij hierin moet worden bijgevallen waar zij stelt dat de bestreden beslissing de feiten in de herberg Myosotis, die dateren uit 1993, niet als grond voor de uitgesproken tuchtsanctie in aanmerking heeft genomen; dat, immers, in tegenstelling tot het voorstel van de procureur-generaal van 19 september 1997 en het advies van het comité tot regeling van de gerechtelijke politie bij de parketten van 29 februari 2000, de bestreden beslissing geenszins gewag maakt van dat incident, wel -en enkel- van de verkeersongevallen van 22 mei 1996 en 24 mei 1996, dat laatste met dodelijke afloop, en voorts verwijst naar de tuchtstraffen die in 1985, 1988, 1989, 1990 en 1992 aan verzoeker reeds werden opgelegd; dat verzoekers grief als zou de tuchtprocedure met betrekking tot de feiten van 17 september 1993 onredelijk lang hebben aangesleept dan ook niet relevant is;

Overwegende dat, in zoverre verzoeker aanvoert dat met betrekking tot de twee verkeersongevallen van mei 1996, het voorstel van tuchtstraf

"slechts één jaar na de feiten" werd geformuleerd, de tuchtoverheid terecht het resultaat van de strafprocedure heeft afgewacht alvorens voor dezelfde feiten een tuchtprocedure in te stellen; dat de procureur-generaal minder dan twee maanden na de uitspraak van het vonnis van 14 april 1997 van de politierechtbank van Veurne, op 5 juni 1997 verzoeker heeft ondervraagd en op 23 juni 1997 de beslissing heeft genomen om een tuchtprocedure in te stellen;

Overwegende, in zoverre verzoeker aanvoert dat hij bijna twee en een half jaar heeft moeten wachten om gehoord te worden door het comité tot regeling van de gerechtelijke politie bij de parketten en dat, zo de overheid niet in staat was om dat comité tijdig bijeen te roepen, zulks te wijten was aan factoren die bezwaarlijk aan de tuchtoverheid zelf toegeschreven kunnen worden; dat, immers, er een probleem was met de representativiteit van één der vakorganisaties die zitting hadden in het comité; dat, vervolgens, bij koninklijk besluit van 19 december 1997 houdende de administratieve rechtspositie en de bezoldigingsregeling van de personeelsleden van de gerechtelijke politie bij de parketten, een nieuwe regeling in werking trad; dat de twee representatieve vakorganisaties verzocht moesten worden hun effectieve en plaatsvervangende leden aan te wijzen en het comité bij ministerieel besluit van 9 oktober 1998, ditmaal in uitvoering van artikel 59 van het koninklijk besluit van 19 december 1997, opnieuw werd samengesteld; dat in uitvoering van artikel 67 van het koninklijk besluit van 19 december 1997 het comité eerst zijn huishoudelijk reglement diende op te stellen en ter goedkeuring voor te leggen aan de minister van Justitie, welk reglement op 10 december 1998 werd opgesteld en op 15 februari 1999 goedgekeurd; dat ingevolge artikel 245 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus, twee leden van het comité ambtshalve ge-

pensioneerd werden en dienden te worden vervangen, waarna het comité bij ministerieel besluit van 10 november 1999 opnieuw werd samengesteld; dat verzoeker op 20 december 1999 werd uitgenodigd om op 29 februari 2000 voor het comité te verschijnen en het comité zijn advies verleende op dezelfde datum; dat zodoende aan de verwerende partij geen stilzitten, noch besluiteloosheid kan worden verweten in verband met het horen van verzoeker door het comité tot regeling van de gerechtelijke politie bij de parketten;

Overwegende dat, in zoverre verzoeker aanvoert dat de minister zich ook nog bijna zes maanden heeft beraden om vervolgens een besluit te nemen waarvan de formele motivatie een compilatie is van hetgeen anderen reeds voordien geschreven hadden, vooreerst in aanmerking dient te worden genomen dat de bestreden beslissing in niet onbelangrijke mate verschilt van de uitgebrachte adviezen : zoals reeds vermeld worden de feiten die dateren uit 1993 uiteindelijk niet als grond voor de uitgesproken tuchtsanctie aangenomen, de verzachtende omstandigheden die verzoeker tijdens zijn verhoor op 5 juni 1997 aanvoerde in verband met de feiten van 22 mei 1996 en 24 mei 1996, worden enerzijds besproken, anderzijds worden er aan de motieven van het comité een aantal bijkomende motieven toegevoegd om de genomen maatregel te verantwoorden, motieven die geput zijn uit de brief van de procureur-generaal van 19 september 1997 waarbij deze voorstelt verzoeker als tuchtstraf het ontslag van ambtswege op te leggen; dat hoe dan ook het dossier, alvorens de bestreden beslissing werd genomen, opnieuw werd bekeken in het licht van een eigen besluitvorming, met andere woorden, dat de zaak niet heeft stilgelegen zonder dat hiervoor een aanwijsbare reden bestaat;

Overwegende dat uit wat voorafgaat in de huidige stand van de rechtspleging dient te worden

besloten dat het beginsel van de redelijke termijn tussen het plegen van de tuchtfeiten en de uitgesproken tuchtstraf werd geëerbiedigd; dat het eerste onderdeel van het eerste middel niet ernstig is;

2.1.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede onderdeel van zijn eerste middel aanvoert dat het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het verbod op willekeur geschonden zijn, doordat het koninklijk besluit van 19 december 1997 houdende de administratieve rechtspositie en de bezoldigingsregeling van de personeelsleden van de gerechtelijke politie bij de parketten niet in een recht op verjaring en al evenmin in een recht of mogelijkheid op doorhaling of uitwissing van vroegere tuchtstraffen voorziet, terwijl in deze rechten en/of mogelijkheden wel voorzien wordt ten aanzien van de leden der gemeentepolitie en rijkswacht, er voor het overige een verregaand gerealiseerde eenvormigheid bestaat tussen de politiediensten, en er geen enkel objectief criterium voorhanden is dat een afwijkende reglementering inzake tucht zou kunnen rechtvaardigen, minstens zou toelaten zulk een reglementering te handhaven; dat verzoeker dan ook vaststelt dat hij willekeurig gediscrimineerd wordt ten overstaan van de leden van de gemeentepolitie en rijkswacht die dezelfde feiten zouden hebben begaan als hijzelf doch die de verjaring zouden kunnen inroepen of zich eventueel zouden kunnen beroepen op de doorhaling of uitwissing van vroegere tuchtstraffen; dat verzoeker hierbij verwijst naar de verregaand gerealiseerde eenvormigheid tussen deze diensten, meer bepaald bij de wet van 18 juli 1991, die een Vast Comité van Toezicht op de politiediensten -dat wil zeggen, gemeentepolitie, gerechtelijke politie, politie bij de parketten en de rijkswacht- instelt, de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt die van toepassing is op de rijkswacht, de gemeentepolitie en de gerechtelijke politie, en het koninklijk besluit van

11 juli 1994 dat ten behoeve van de drie voornoemde politiediensten een coördinatiestructuur opricht;

2.1.2.2. Overwegende dat de verwerende partij onder meer argumenteert dat de verschillende behandeling tussen de leden van de onderscheiden politiediensten voortvloeit uit het feit dat de wetgever ervoor gekozen heeft de verschillende politiediensten te onderwerpen aan een onderscheiden statuut en een gevolg is van die keuze, hetgeen als zodanig geen schending van het gelijkheidsbeginsel uitmaakt;

2.1.2.3. Overwegende dat, in zoverre verzoeker bedoelt dat het strijdig is met de door hem ingeroepen beginselen dat de tuchtoverheid feiten daterend uit 1993 in aanmerking genomen heeft, verwezen dient te worden naar de bespreking van het eerste onderdeel van het middel, waar tot de conclusie werd gekomen dat die feiten niet in aanmerking werden genomen; dat het onderdeel enkel relevant is voor zover de vroeger door verzoeker opgelopen, niet doorgehaalde tuchtsancties -en dus ook de daaraan ten grondslag liggende feiten- hebben kunnen doorwegen bij het vaststellen van de strafmaat ten aanzien van de tuchtfeiten van 22 en 24 mei 1996;

Overwegende dat, inderdaad, noch het vroegere koninklijk besluit van 3 april 1929 betreffende de gerechtelijke politie bij de parketten, noch het nadien in werking getreden koninklijk besluit van 19 december 1997 houdende de administratieve rechtspositie en de bezoldigingsregeling van de personeelsleden van de gerechtelijke politie bij de parketten voorzien in de doorhaling van vroegere tuchtstraffen, zulks in tegenstelling tot de Nieuwe Gemeentewet, wat betreft de gemeentepolitie, en de wet van 27 december 1973, wat betreft het operationeel korps van de rijkswacht;

Overwegende dat de door verzoeker aangehaalde wets- en verordeningsbepalingen geen afbreuk vermogen te doen aan de vaststelling dat, ingevolge de wil van de wetgever om tot dusver de verschillende politiediensten te onderwerpen aan een afzonderlijk statuut, niet het statuut van de gemeentepolitie en/of de rijkswacht van toepassing is op de rechtspositie van verzoeker, maar wel het statuut dat is vastgelegd in de wet van 7 april 1919 tot instelling van rechterlijke officieren en agenten bij de parketten en de ter uitvoering van die wet genomen besluiten, dat daarenboven de wetgever de Koning een zeer ruime delegatie heeft willen geven om het statuut van de gerechtelijke officieren en agenten te bepalen en hij de tuchtregeling zelfs volledig aan de Koning heeft overgelaten; dat de vaststelling dat de Koning, wanneer Hij van de Hem door de wetgever verleende delegatie gebruik maakt om de tuchtrechtelijke rechtspositie van een bepaalde categorie personeelsleden vast te stellen, hierbij afwijkt van de reglementering die de wetgever meer recent heeft vastgesteld voor andere categorieën van personeelsleden, op zichzelf niet kan doen besluiten tot een schending van het gelijkheids- of het redelijkheidsbeginsel;

Overwegende dat het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het verbod op willekeur wel geschonden geacht zouden kunnen zijn indien in deze zaak de tuchtoverheid verwezen had naar vroegere tuchtstraffen uit een ver verleden en zonder enig verband met de feiten die aan de bestreden sanctie ten grondslag liggen; dat evenwel kan worden vastgesteld dat verzoeker voor de laatste maal in 1992, dus slechts vier jaar vooraleer de thans bestrafte feiten zich hebben voorgedaan, ook reeds werd bestraft wegens feiten die te maken hadden met overmatig drankmisbruik en dat dit de laatste was van een opeenvolgende reeks tuchtsancties wegens gelijkaardige feiten, nog daargelaten de vaststelling dat hij ook in 1993 nog het voorwerp

uitmaakte van een tuchtonderzoek wegens een dergelijk feit, waarvoor hij toen geen sanctie opliep maar een vorm van probatie verkreeg; dat ook het tweede onderdeel van het eerste middel niet ernstig is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending aanvoert van de artikelen 54 en 60 van het koninklijk besluit van 19 december 1997 houdende de administratieve rechtspositie en de bezoldigingsregeling van de personeelsleden van de gerechtelijke politie bij de parketten, van artikel 6.1. van het EVRM en van artikel 14.1. van het BUPO, van het beginsel dat een proces te goeder trouw gevoerd dient te worden, van het verbod tot willekeur en van het rechtszekerheidsbeginsel; dat volgens hem de vervolgende overheid unfair, in strijd met de ingeroepen verordeningsbepalingen en algemene rechtsbeginselen, heeft gehandeld doordat zij, zonder nieuwe verwittiging noch voorafgaande kennisgeving, aan het reeds eerder overgemaakte dossier nadien drie brieven van de procureur des Konings te Brugge aan de procureur-generaal te Gent van 27 april 1998, 23 juni 1998 en 24 september 1998 met hun bijlagen heeft toegevoegd, welke daarenboven betrekking hadden op andere feiten die, op zichzelf genomen, stuk voor stuk, een tuchtvervolging zouden kunnen rechtvaardigen en in casu trouwens aangewend werden als bijkomende feiten om het voorgestelde ontslag van ambtswege te staven; dat hij betoogt dat het toevoegen van deze brieven met hun bijlagen het advies van het comité ontegensprekelijk heeft beïnvloed, gezien er, enerzijds, verwezen wordt naar de mogelijkheid in hoofde van verzoeker om hangende de tuchtprocedure te bewijzen dat hij alsnog naar voldoening kon functioneren en, anderzijds, gesteld wordt dat de kansen die hem in het verleden geboden werden geenszins een terugval beletten;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat geen rechtsregel of -beginsel eraan in de

weg staat dat in de loop van een tuchtprocedure aanvullende onderzoeksmaatregelen worden bevolen of uitgevoerd en dat het evenmin verboden is dat stukken aan het dossier worden toegevoegd, dat wel vereist is dat de betrokkene de resultaten van die onderzoeksmaatregelen of de inhoud van de stukken kent en dat hem de gelegenheid gegeven wordt zich hiertegen te verweren, en dat verzoeker niet betwist kennis gehad te hebben van de stukken die in casu aan het dossier werden toegevoegd en de gelegenheid gehad te hebben zich hiertegen te verweren, maar integendeel in zijn feitenrelaas expliciet toegeeft voorafgaandelijk aan de hoorzitting van het comité kennis gehad te hebben van deze stukken;

2.2.3. Overwegende dat luidens artikel 54 van het koninklijk besluit van 19 december 1997 -voorheen : artikel 7, § 2, van het koninklijk besluit van 3 april 1929- de procureur-generaal aan de betrokkene kennis geeft van de straf die hij voornemens is voor te stellen en dat de betrokkene binnen tien dagen kan verzoeken om te worden gehoord door het comité tot regeling van de gerechtelijke politie bij de parketten; dat luidens artikel 60 van het koninklijk besluit van 19 december 1997 -voorheen : artikel 8bis, § 1, van het koninklijk besluit van 3 april 1929- de procureur-generaal de zaak bij het comité aanhangig maakt indien de betrokkene vraagt om door dat comité gehoord te worden (eerste lid), hij het volledige dossier van de zaak en het administratief dossier dat bij de gerechtelijke politie berust aan het comité doet toekomen (tweede lid), en de dossiers gedurende ten minste vijftien werkdagen voorafgaand aan de vergadering ter beschikking worden gehouden van de betrokkene, van zijn verdediger en van de leden van de afdeling (derde lid);

Overwegende dat, noch de hierboven vermelde bepalingen, noch de door verzoeker aangehaalde rechtsbeginselen eraan in de weg staan dat in de loop van de

tuchtprocedure stukken aan het reeds overgemaakt administratief dossier worden toegevoegd, op voorwaarde dat, gelet op het bepaalde in artikel 60, derde lid, het aldus aangevuld administratief dossier ten minste vijftien werkdagen voorafgaand aan de hoorzitting ter beschikking wordt gehouden, hetgeen inhoudt dat -ingeval van een latere toevoeging- de hoorzitting moet worden uitgesteld of minstens in voortzetting gesteld, teneinde de betrokkene voldoende tijd te geven kennis te nemen van de bijgevoegde stukken; dat echter moet worden aangenomen dat die aanvullende stukken slechts bij de besluitvorming betrokken mogen worden indien zij betrekking hebben op of verband houden met de feiten waaromtrent de tuchtprocedure loopt;

Overwegende dat de bij het dossier gevoegde stukken geen betrekking hadden op de feiten die aan de tuchtvordering tegen verzoeker ten grondslag lagen, wel op nieuwe feiten; dat die feiten nochtans een verband vertonen met de aan verzoeker ten laste gelegde feiten in zoverre zij aantonen dat verzoeker nog steeds met een drankprobleem worstelt; dat verzoeker van de desbetreffende stukken kennis heeft kunnen nemen; dat de nieuwe feiten door het comité niet in aanmerking werden genomen bij het uitbrengen van zijn advies of door de minister bij het uitspreken van de tuchtsanctie behalve wellicht in zoverre daarin gewezen wordt op het voormelde drankprobleem van verzoeker en de weerslag daarvan op zijn wijze van dienen, hetwelke een constant gegeven vormt in de onderhavige tuchtzaak; dat het tweede middel niet ernstig is;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker in een derde middel de schending aanvoert van het algemeen rechtsbeginsel "non bis in idem" en van het legaliteitsbeginsel; dat hij betoogt dat de procureur des Konings te Brugge hem op verzoek van de procureur-generaal te Gent de mogelijkheid heeft geboden om de tuchtprocedure,

opgestart naar aanleiding van de feiten van 17 september 1993 te Veurne, te laten opschorten mits het stipt opvolgen van een medische behandeling, dat deze techniek onwettig is bij ontstentenis van enige wetsbepaling terzake en derhalve, op zich, een schending inhoudt van het algemeen rechtsbeginsel "nulla poena sine lege" dan wel het verbod om een andere sanctie op te leggen dan diegene die in het tuchtstatuut voorkomt, dat het niet meer aan de vervolgende overheid behoorde om nog op haar vroegere beslissing, die in casu niet anders kan begrepen worden dan als een beslissing tot niet vervolging, terug te keren, en dat het beginsel "non bis in idem" verhindert dat verzoeker voor dezelfde feiten nogmaals tuchtrechtelijk vervolgd en veroordeeld wordt;

2.3.2. Overwegende dat, zoals hiervoren reeds werd vastgesteld bij de behandeling van het eerste onderdeel van het eerste middel, de feiten in de herberg Myosotis die dateren uit 1993 niet mede ten grondslag liggen aan de thans bestreden beslissing; dat de bestreden beslissing dan ook niet werd genomen met miskenning van het algemeen rechtsbeginsel "non bis in idem", volgens welk een zelfde feit geen tweemaal tuchtrechtelijk mag worden bestraft; dat het derde middel niet ernstig is;

2.4.1. Overwegende dat verzoeker in een vierde middel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert; dat hij betoogt dat hij een reeks verzachtende omstandigheden heeft ingeroepen, deels gesteund op zijn privé-leven en zijn persoonlijkheid, deels op zijn dienstprestaties, en dat noch het comité, noch de thans bestreden ministeriële beslissing hiermee rekening hebben gehouden, laat staan hun beslissing om deze verzachtende omstandigheden te verwerpen in concreto hebben gemotiveerd, dat hij heeft geargumenteerd dat de toepasselijke wetgeving strijdig was met het gelijkheidsbeginsel en dat de redelijke termijn-vereiste geschonden was, terwijl noch het advies van het comité,

noch de bestreden ministeriële beslissing deze argumenten weerleggen, dat noch in het advies van het comité, noch in de bestreden beslissing enige motivering naar voren wordt gebracht waarom destijds steeds lagere tuchtstraffen werden opgelegd en thans de op één na hoogste tuchtstraf, hetgeen des te meer klemt nu verzoeker argumenteerde dat er op strafrechtelijk vlak telkens een straf met uitstel is uitgesproken en dat de bestreden beslissing niet verantwoordt op welke gronden aangetoond wordt dat verzoeker actueel nog steeds zou volharden in abusievelijk drankmisbruik, zodat het geen voldoende grond vindt in actuele feiten om de aangevochten sanctie hic et nunc nog te verantwoorden;

2.4.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat van een politiedienst die moet instaan voor de openbare orde en veiligheid niet gevraagd kan worden een probleemdrinker in dienst te houden omdat zulks beter zou zijn voor diens psychische toestand, dat verzoeker reeds meermaals een "tweede kans" kreeg door de relatief lage tuchtstraffen die in het verleden werden opgelegd, dat zulks niet betekent dat het bestuur in de toekomst geen zwaardere straffen kan opleggen maar het, integendeel, bij het bepalen van de strafmaat rekening kan houden met reeds eerder uitgesproken tuchtstraffen, dat de tuchtoverheid niet gebonden is door de wijze waarop de strafrechter de feiten heeft beoordeeld en eigenmachtig over de strafmaat oordeelt, dat de uitgesproken tuchtstraf niet enkel gebaseerd is op de verkeersongevallen maar op een relatief constant negatief gedragspatroon waarvan die ongevallen de finale ontknoping vormen, dat de juistheid van de feiten door verzoeker niet wordt betwist en deze onmiskenbaar van zodanige aard zijn dat ze de bestreden beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden;

2.4.3. Overwegende dat de materiële motiveringsplicht niet inhoudt dat de motieven van een bestuurs-

handeling uitgedrukt worden in de beslissing zelf; dat het volstaat dat zij terug te vinden zijn in het administratief dossier; dat in deze zaak echter kan worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zelf een formeel antwoord bevat op verzoekers argumentatie terzake en het daaraan voorafgaand advies wat dat betreft ook duidelijk is;

Overwegende vooreerst dat bezwaarlijk kan worden gesteld dat de verwerende partij op de door verzoeker ingeroepen verzachtende omstandigheden geen acht heeft geslagen, nu zij in de bestreden beslissing uitdrukkelijk de argumentatie opneemt die verzoeker tijdens zijn verhoor op 5 juni 1997 ontwikkelde; dat die argumentatie van verzoeker erop neerkomt dat de feiten van 22 mei 1996 en 24 mei 1996 en de voorheen opgelegde tuchtsancties ingevolge drankmisbruik moeten gezien worden in de context van verzoekers "probleemdrinken", dat wil zeggen, dat hij geen continu afhankelijkheidspatroon vertoont maar episodisch overmatig drinkt in periodes van tegenslagen op familiaal en professioneel vlak, waarbij hij zowel vóór als na de feiten van 22 en 24 mei 1996 ernstige inspanningen zou hebben geleverd in verband met dat probleem; dat de bestreden beslissing daarentegen het opleggen van de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege motiveert door te stellen dat verzoeker, op amper twee dagen tijd, na overdreven drankgebruik betrokken was bij twee verkeersongevallen, terwijl hij als lid van de gerechtelijke politie behoorde te weten dat hij enorme risico's nam door in die toestand achter het stuur plaats te nemen en de veroorzaakte gevolgen bij de laatste aanrijding op menselijk vlak verschrikkelijk waren; dat daarbij mede rekening gehouden werd met verzoekers tuchtrechtelijk verleden wat betreft abusievelijk drankgebruik, met name met de in de beslissing opgesomde tuchtstraffen van berisping met inhouding van wedde die hem in 1985, 1988, 1989, 1990 en 1992 waren opgelegd, en met het feit dat de hem

na deze reeks vorige tuchtstraffen toegestane proeftermijn met kansen voor therapie en ontwenning niet het gewenste resultaat opleverde, meer bepaald dat verzoeker diverse malen met de therapie was gestopt; dat als antwoord op verzoekers pleidooi voor verzachtende omstandigheden ook kan gelden, sommige in de bestreden beslissing geciteerde overwegingen van het advies van het comité welke erop neerkomen dat aan verzoeker in het verleden reeds voldoende geduld werd besteed en dat de grens nu was overschreden, concluderend met de zinsnede dat "betrokkene alleen maar lijkt te functioneren binnen een strikt kader met permanent toezicht en begeleiding; dat dit alles een zware belasting is voor zijn professionele omgeving en ten koste gaat van de inspanningen en de prestaties van de overige personeelsleden van de brigade", wat met andere woorden betekent dat het belang van de dienst niet langer kan wijken voor de persoonlijke problemen van verzoeker; dat het vierde middel niet ernstig is;

2.5.1. Overwegende dat verzoeker in een vijfde middel de schending van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel aanvoert; dat hij ter staving daarvan betoogt dat de feiten die zich op 17 september 1993 voordeden op zich weinig of niets te betekenen hadden, dat de feiten van 22 mei 1996 en 24 mei 1996 gebeurden in omstandigheden waarin verzoeker psychisch totaal ontredderd was doordat, bij gebrek aan uitwissing, zijn hiërarchische overheden een bevordering negatief adviseerden op grond van zijn tuchtrechtelijk verleden, dat alle feiten verband houden met het ziektebeeld van verzoeker dat jarenlang gedoogd werd, terwijl thans tot een ontslag van ambtswege wordt besloten zonder actuele aanleiding, dat uit een aantal rapporten die werden opgesteld na het laatste tuchtvergrijp blijkt dat verzoeker goed functioneert en goed werk levert, dat de bestreden beslissing eveneens in schril contrast staat met de vonnissen van de politierechtbank waar ver-

zoeker de gunst van het uitstel bekwam, en dat tenslotte de vraag onbeantwoord blijft waarom de tuchtoverheid, in een zaak waarin duidelijk de redelijke termijn overschreden werd, in alle redelijkheid van oordeel kon zijn dat die feiten nog steeds de eer en de waardigheid van het ambt in het gedrang brachten, laat staan na al die tijd bestraft dienden te worden met een ontslag van ambtswege, daar waar de net lagere tuchtstraf van terugzetting in rang evenzeer op haar plaats kon zijn;

2.5.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat uit het dossier en de ernst van de feiten niet blijkt dat zij onredelijk, laat staan kennelijk onredelijk, gehandeld zou hebben door te beslissen dat aan verzoeker de sanctie van het ambtshalve ontslag opgelegd moet worden, dat, integendeel, uit het dossier blijkt dat verzoeker zich gedurende een nagenoeg onafgebroken periode van meer dan vijftien jaar schuldig heeft gemaakt aan talrijke wangedragingen waarvan de ernst door hemzelf erkend wordt, dat hij bezwaarlijk kan stellen dat de verwerende partij dat wangedrag gedoogd zou hebben aangezien hem in de voorbije jaren vijf tuchtsancties werden opgelegd, en dat de omstandigheid dat verzoeker over een aantal relatief gunstige rapporten over zijn functioneren zou beschikken geen afbreuk doet aan de vaststelling dat hij door zijn gedragingen de waardigheid van zijn ambt in het gedrang heeft gebracht;

2.5.3. Overwegende dat krachtens artikel 46 van het koninklijk besluit van 19 december 1997 houdende de administratieve rechtspositie en de bezoldigingsregeling van de personeelsleden van de gerechtelijke politie bij de parketten, de personeelsleden van de gerechtelijke politie die de waardigheid van het ambt in het gedrang brengen gestraft kunnen worden met de berisping, de berisping met inhouding van wedde gedurende ten hoogste acht dagen, de schorsing voor ten minste acht dagen tot

ten hoogste zes maanden met inhouding van wedde, de terugzetting in rang, het ontslag van ambtswege en de afzetting; dat terzake de verwerende partij geoordeeld heeft dat de feiten van 22 mei 1996 en 24 mei 1996, mede gelet op hun repetitief karakter en de gevolgen op menselijk vlak bij de aanrijding van 24 mei 1996, op verzoekers tuchtrechtelijk verleden, op de hem in het verleden gegeven kansen en op de aard van de door hem beklede functie, de waardigheid van het ambt dermate ernstig in het gedrang hebben gebracht dat de op één na zwaarste tuchtsanctie, zijnde de tuchtstraf van ontslag van ambtswege, gerechtvaardigd was;

Overwegende dat, zoals meermaals gezegd, de feiten van 17 september 1993 niet in aanmerking werden genomen; dat verzoeker bezwaarlijk de ernst van de feiten van 22 en 24 mei 1996, vooral van het laatste, kan ontkennen; dat wat betreft het argument dat die feiten in verband kunnen worden gebracht met verzoekers "probleemdrinken", hij voor deze feiten op strafrechtelijk vlak de gunst van het uitstel bekwam en na de feiten een aantal gunstige rapporten over zijn functioneren werden opgesteld, het antwoord van het comité op die argumentatie, zoals vermeld bij de bespreking van het vorige middel, en dat ook samenvalt met wat de verwerende partij voor de Raad van State betoogt, niet als onredelijk voorkomt en de conclusie kan wettigen dat de verwerende partij, rekening gehouden met de ernst van de in aanmerking genomen feiten en de aantasting die zij betekenen voor het belang van de dienst, redelijkerwijze de op één na zwaarste tuchtstraf kon opleggen; dat, met andere woorden, de verwerende partij geen straf heeft opgelegd waarvan het in redelijkheid ondenkbaar is dat enige overheid ze voor die feiten zou opleggen;

Overwegende dat, wat betreft de redelijkheid van het tijdsverloop tussen het plegen van de feiten en het nemen van de bestreden beslissing, kan worden

verwezen naar wat daaromtrent werd besloten bij de behandeling van het eerste onderdeel van het eerste middel; dat het vijfde middel niet ernstig is;

3. Overwegende dat, nu uit het bovenstaande blijkt dat aan één der voorwaarden van artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan, de vordering tot schorsing moet worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op tweeëntwintig januari 2000 en een, door :

de H. J. DE BRABANDERE, kamervoorzitter,
Mevr. A.-M. GOOSSENS, toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A.-M. GOOSSENS **J. DE BRABANDERE.**